

NIEPOBOŻNIK (2) *sb m*

e oraz oba o jasne.

[*sg N* niepobożnik.] ◊ [*pl N* niepobożnicy (2)].

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

Postępujący nie po bożemu; niewierzący; człowiek zły, wszetecznik (2) : Iemu kwóli między wámi/ Są drudzy pijánicámi/ Mordérze y wżetecznicy/ Hárdzi/ y niepobożnicy. KochMRot B2; [Thák záfię/ Gdy niepobożnik [impius] odwróci fię od niepráwości swoiey [...] ożywi dużę swoię. BibRadz Ez 18/27 (Linde)].

W przeciwstawieniu: »niewinni a cnotliwi ludzie ... niepobożnicy« (1): Czemu niewinne á cnotliwe ludzie bijecie niepobożnicy? SkarŻyw 70.

Synonimy: sprośnik, wszetecznik.

Cf NIEPOBOŻNY